

F-75
1904

F -

ეროვნული
ენციკლოპედია

№
II

ნაკადული

საქართველო
ეურნალი

მხირა წაღობათათვის

ნოემბერი

1904 წ.

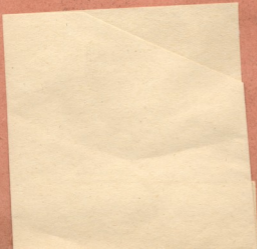

საქართველოს
ხალხთა ბიბლიოთეკა

Дозволено цензурою 15-го ноября 1904 г. Тифлисъ

შ ი ნ ა ა რ ს ი:

I.—უზრუა და გოგლიკო.—(ლექსი) ვაკულისა.	27
II.—ლოკოკინა და აბრეშუმის შია.—(ზღაპარი) შ. დ.	32
III.—ჩხუბის უმდებ.—(წერილი მეორე)	36
IV.—არმაზობა.—არ. ქ.—ძასა	40
V.—ნარევი.—იპონელი ბავშვები	43
VI.—სახალისო სამუშაო და გასართობი.—ა) ფოთლების გადხატვა, ბ) აკაკის გამოცანა, გ) ჩინური სა- სწორი.	45
VII.—პატარა მკითხველის წერილები.	47

ქართული
ნაციონალური
ბიბლიოთეკა

დილა მუიღობისა!

ქართული
ენათმეცნიერება

ნაქმეწვილო ჟურნალი

მცირე ფლოპანთათვის

შ ი ნ ბ ბ რ ს ი:

1	ჟურმა და გოგლეიკო	27
2	ლოკოკინა და აბრეშუჰის ჭია.	32
3	ჩხუბის შემდეგ	36
4	აშმაზობა	40
5	ნარევი: იაშხნელი ბეშეები .	43
6	სახალსიო სამუშაო და გასართობი: ა) ფოთლეების გამოსატყა, ბ) აკაკის გამოცანა, გ) ჩინური სა- სწორი	45
7	ზატარა შკითხველის წერილები	48

№ II

ნ თ ე მ ბ ე რ ი

1904 წ.

F-216

ტფილისი
ილიქტრონის სტამბა წიგ. გამოცე. ქართ. აშხანაკობისა
1904

ყურვა და გოგლიკო

1

მუგის მატარა ყურვას
გოგლიკო შეჭუვრებოდა;
ვინც კი გაჭბუდა მის წყენას,
ყუღღრინვით შივრდებოდა.

როცაკი ბაბო გოგლიკოს
აკვნიდან აუეწებდა,

აღუწით, კაცნით ფუნხუღას
თბილ წუღლში გააბანებდა,

F-2/6

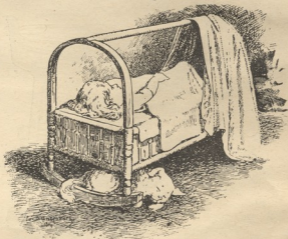

ეურმაც მზად იყო: ცუნცულით
 ფესსაცმელს მოაქანებდა,
 ზაწია კუდის ქვეითა
 წინდებსაც მოაწოდებდა.

გოგლიკოც სიამოვნებით
 თითებს გაფარწხდა სიცილით,
 ხან თავში სწვდება, ხან ცხვირში,
 ხან ეურებს უწევს წივილით.

ეურმა წამუტუნებს, კუდს იქნევს,
 ულოკავს მსუქანს ფესებსა,
 დახტის, ჰეჟუფავს და გორბობს,
 თან უსვამს ნაწად თათებსა.

აგერა ბაბომ გოგლიკო
 ძაგრად ჩააკრა კაკანას,
 არწევს და თანაც ძვილის-ძვილს
 სჯდ დადიღინებს ტუბილს ნანას.

ეურმაც იქვე ზის წენარადა,
 გახუტებული უეურებს;

გოგლიკოს სძინავს, იციცა
აკანის ქვეშ მოიკადათებს.

II

იმ კასწუვეკობა ვეპვილმა
აუად განადა გოგლიკო;
კაკანას გამოასაღმა,
ბაბოს მოსტაცა სულიკო.

ტირის, რას ტირის ბაბოი!
დანცქერის გამწარებული...
ეურძაც ბანს აძლევს ეშუილით
გოგლიკოს გან დატოვებული.

იქ, სადაც ალვის სე იდგა,
კაკანა ვაუთხარესო,
თბილი საბნისა მავიურად
ქვა და ღრე მიავარესო.

დამძრდა ეურძა, მოაკლდა
პატარა შეგობარია,
ეშუილწკუტუნით თავს იკლავს,
ნაღველმა ხელი დარია.

ერთხელ ეძებეს ეურძაი—
ვერ ნახეს ვერსად კვლია;
აღბათ თუ მკვლამა შექნამა,
აი, დაუდგა თვალია!

III

კვირბა. ბაბოაც გოგლიკოს
ამ დღისით ინახულებდა;

ვარდს მიუტანდა, ყვავილებს...
 აბა რად დაიშურებდა!

დღესაც გასწია გოგლოსკენ,
 გ'სა და გ'სა იცრემლებოდა;
 გოგლოს და უურძის თამაში,
 აღურსი ავონდებოდა.

მივიდა: უცბათ შექცივლა,
 აუცანცანდა გულიან:
 უურძა იქ დახვდა გოგლოსთან
 საუღდავსე ვაღაბროსულიან.

საბრძლოს წინდა ეჭირა
გოგლოსთან მოტანილია...
ძლივს და შეჭყუველა, დაუცა
იგი სულამოსდილია.

რა ბაბრამ იგი იხილა
ნაღვლით გარდაცვლილია,
დაჯდა და მწარეთ იტირა
ეურმა და შვილის-შვილია.

გაკელი.

ლოკოკინა და აბრეშუმის ჭია

ზ ღ ა ზ ა რ ა

(თარგმანი)

ქრთსელ ლოკოკინა და აბრეშუმის ჭია ერთმანეთს შესვდნენ თუთის წვრილ ტოტსედ. ჭია ნელა მიცოცავდა; ლოკოკინამ ის მხოლოდ მაშინ შენიშნა, როდესაც თუთის ფოთოლსედ დაუპირდაპირდა. ორივენი გახერდნენ და ერთმანეთს ათვალიერებდნენ.

ლოკოკინას არ მოეწონა ჭუჭუიანი, ნაცრისფერი ჰატარა გამხდარი ჭია; სამაგეოროდ ჭია აღტაცებით შესცქეროდა ლოკოკინას, რომელაც ბევრად იმაზედ დიდი და მშვენიერი იყო: ბჭუერივალა სურგსედ რევალი სხელი ედგა და შუბლსედ რქები ერსოდა.

ჯერ ჭია სუმად შესცქეროდა, ბოლოს ამჯობინა დაღაპარაკობდა.

— შენ ვინა ხარ? ან რა გქვინა? გამაგებინე ჰატარა გამოუცდელს ჭიას.

ლოკოკინამ ამავედ თავი კადნიხარა და წენარად უპასუხა:

— ეველა ვაღდებუელია, რომ მე მიცნობდეს, და თუ შენ არ მიცნობ, გეტყვი, ვინცა ვარ: მე ვარ ლოკოკინა! მე ჰაწაწინავ, ნუ თუ ხეძსედ არაფერი არ გაგიგონია?

— მძევნიერო ლოკოკინაჲ! მე მხოლოდ ოთხი დღისა
 — ძველანაჲსეჲ ჯერ არაფერი ვიცი. ოჲ, რა ლამაზი სახელი
 ვიდგას სურგსეჲ! შიგ ისე შეგიძლია დაიძალო, იქნება, ვე-

ღარც არაფერს ვიპოვოს. რქებით სიმ ეველას დააფთხოვ. რა
 დიდი და ღონიერი ხარ! მე კი უღონო, სუსტი და ზატარა.

ლოკოკინაჲც დაეთანხმა:

— ძართალია, შენ ძალიან ზატარა ხარ.

ჭია დალონდა, ჩახუძდა; ცოტა ხანს შემდეგ ისევე გამოე-
 ლაზნობა:

— არ გეძინია, ძარტოკა რომ ცხოვრობ?

— რისა უნდა გეძინოდეს? მე შეგობრებსაც კი თავი დავბ-
 ნებე და სრულიად ძარტო ვარ.

— რა ბედნიერი ხარ!.. მოდი და ერთად ვიცხოვროთ,
 ერთს ფოთოლსეჲ! კარგი, ჰე? შენთან აღარაფრისა შემეძინ-
 დება.

ლოკოკინა გაჯავრდა, შებღვირა ჭიას და სწრაფად უშა-
 სუსა:

— არა, ღმერთმა დამიფაროს! ძარტო ძირსევენი ვიცხოვ-
 რო, ვიდრე შენისთანა უბრალო უმსგავს ზაწაწინა ნაცრის-
 ფერ ჭიასთან. — და გადაცოცდა მეორე ტოტსეჲ.

განვლო დრომ. ჭია მოისარდა, ფერიც იცვალა, ცოტა
 გათეთრდა, მავრამ ძინიც გეძინოდა ძარტოკა ცხოვრებისა და
 ისევე ლოკოკინას საძებნელად გაემგზავრა.

— მხედვე, გავიხარდე და გავუფრდი კიდეც, — უთხრა ჭიამ: — მშვენიერო ლოკოკინავ, ესლა მანც ვიცხოვროთ ერთად!

ლოკოკინამ სიხლით გადახედა და უთხრა:

— შენისთანა საბრალა ჭიასთან ჯდომაც კი სირცხვილია ჩემთვის. ჯერ კიდევ ჩემხედ ბევრით ზატარა ხარ, ისევ მტკვარის ფერი გაძვეს და არა ჩემსავით ბროლივით თეთრი ფერი. — და სურგი შეაქცია.

ჭია უკან დაბრუნდა, ლოკოკინასკან გულდაწვევტილი.

თანდათან იხრებოდა, წინანდელი კანის ფერი ეცვლებოდა და, რამდენიც დრო ვადიოდა, ღონეც ემატებოდა, და სწორეთ ლოკოკინის სურვილისძებრ თეთრდებოდა.

გზაში სიამოვნებით ჭფიქრობდა ჭია:

— ესლა კი ნამდვილად დამიმკობრდება ლოკოკინა. ჩემს სავანგებო სახურავთან იმისი ბროლივით თეთრი ხივარიც კი ჭუჭუიანი გამოხნდება!

სამწუხაროდ ლოკოკინამ ამ კამადაც არ მოისურვა იმასთან ცხოვრება.

— შენ ისევ ისეთივე უბრალა ჭია ხარ. შენსავით გამკლავილი ჭიები მუჯავრება! სოჯი კი მართლა რომ სასიამოვნო სასახავია, რბილი, ფაფუკი ჭრელი ქურქით.

საცოდავი ჭია დაღონებული გამოვრდა ლოკოკინას, მწარედ დაღვრემილი გაუნძრევლად ტოტხედ იჯდა და ჭფიქრობდა, როდის ეღირსებოდა ფაფუკი, ღამაში ქურქი. მაგრამ შეუძლებლად მიანდა ეს სეტარება, რაკი ერთი უბრალა, გამკლავილი ჭია იყო.

ამ დროს ლოკოკინა სუმად მიცოცდა და თვალეურს ბეკუნებდა, თანაც ჭფიქრობდა, ჭიამ თუ კიდევ გაიმეორა თავისი სურვილი, ესლა კი დაუთანძხვებო.

საბრძოლო ჭია ველარ ჰბედავდა ამაჲ ლოკოკინასთან
 მოღალატეებს:

— დაჲ, მარტოჲ იცხოვროს თავის ძაგარ სახლში. მუც
 ავიძენებ ჩემთვის კარგ სახლსა და შიჲ ვიცხოვრებ. რა კარ-
 გი იქნება! მამის ველარაჲინ გაბედავს ჩემს შუწუნებას.

რამდენიჲე ხანი ჭია იჯდა ამ ფიქრებით გარინდული,
 შემდეგ ამოიწინა თავისთვის მოსურსებული ადგილი და მუშა-
 იბას შეუდგა.

მ. დ.

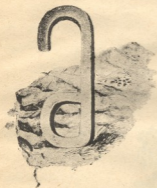
(დასასრული შემდეგ)

ჩხუბის უმეღებ

II

მაროს წაჩილი მამასთან.

არა მთელი ორი კვირა შეცდანი-
 ნობდა; სცდილობდა თავის კატა
 და მისი ნათესაობა კარგად გა-
 კნო. რაც წინედ გაზონილი და
 წაკითხული ჭქონდა, იმას ახალი
 ცნობებიც დაუმატა. ამხნაც რო-
 არ დასჯერდა, იმ დღეს თავის

ბებოს შეხვეწა: „სამსჯელომ ვავიდეთ, უნდა კატის ნათესაობა
 გაეიცნო“ო.

ბოლოს ასეთი წერილი წარუდგინა მამას:

„საუფარელო მამილო!

„ჩემი კატა მეტად მოხდენილი, ლამაზი და მარდი ცხო-
 ველია. ამის ძრგვალ თავსა და მოკლე ცხვირ-პირს ბაღდადიც
 კი მოუხდება. აი უეუროთ, რა მძევნიერი, ცოცხალი თვალები
 აქვს! ბეწვიც ვეფხს უკავს და ძრიელ უეგარს ჩემს კატას ფაქი-
 სობა. ვოველ ცინძარე დღე თავის სორკლიანი ერთ თათებს
 ისველებს და ზირს იბანს, თვალ-წარბსაც ისწორებს. მერე მო-
 ჭეუება და თავის ჭრელ ქათიბს სუ ერთ იწმინდავს.

ჩემს კატას სამინელი ძწრელი და მკვარი კბილებიდან
 იმ დღეს ერთი თაგვის წრუწუნა დაიჭირა: ჯერ სო ათამამა, მერე
 რა მოხდენილად თამამობდა ეს სამკველი! ადამიანი თვალს
 ვერ მოაძორებდა. თამამობით რო გული იჯვრა, მერე-კი წამ-
 ში გააქრო—დაგლიჯა და ჰირი ჩაიტკაპარუნა.

ახა იფიქრე მამილო, მოთას ძაღლი ამხსთან რა შესადა-
 რებელია! ჩემი კატა თორმეტ მკვისთანას თავზე გადახსტება.
 ნეტავ იცოდეთ, რა ძრიელ უეჯარს ჩემს კატას თავზე ნადი-
 რობა! ძრიელ მომთმენოც არი—ძთელი საბთობით ღარაჯობს
 თავს: დიდრონი თვალეები ცეცხლივით აენთება სოლმე, ბნე-
 ლაშიაც ისე კარგად სედავს, როგორც დღის სინათლეში. დღე
 იქნება თუ ღამე, კატას თავვი ვერ გამოეპარება, თვალს მოჭკ-
 რავს თუ არა, ერთი კი ისკუჭებს და მორჩა, გათავდა. თათებ-
 ზე ბასრი მოკაუჭებული ჭანგები აქვს და ვაი იმისი ბრალი,
 ვინც კატას ჭანგებში ჩაუვარდება.

დიად, კატა ძრიელ სასარგებლო ცხოველია ჩვენთვის. ძაღლი
 მითხრა, შენი კატა რო გაიხდება, მერე დიდ თავს დაიჭერსო,
 ვირ-თაგვებსაც სულ გააწეობსო. წიგნშიაც წავიკითხე, კატა კალი-
 ას და სხვა მავნე მწერებსაც ძრიელ ემტკრებაო. ერთშიაც ეწერა:
 კატა მხამიან გველსაც მოჭკელავს სოლმე, მკვრამ მის სორცს
 კი არ ეკარება, თუმცა კატას უში სორცი ძრიელ უეჯარს—
 უველა საჭმელს ურჩევნიაო.

აი, ჩემო მამილო, რა ბევრი სარგებლობა მოაქვს ჩვენთ-
 ვის კატას. მე-კი ძრიელ მიეჯარს და!

ესლა ჩემმა ფისომ თათების მოცემაც ისწავლა. აკერ წინა
 ფეხებზე სუთი თითი აქვს და უკანასკე-კი მხოლოდ ოთხი დავუ-
 თვალე. სამინელი ეშმაკია ჩემი კატა: თითებზე სო ჭანგები
 (ფრწხილეები) აქვს, მკვრამ როცა მეთამაშება, სადღაც ძაღავს.

იმ დღეს ძაღლიანთ კატა ვაშლის ხეს მისდგომოდა და
 ქერქზე აჩხანუნებდა. ძაღლი მითხრა: ჩვენს კატას უუურე,

საქართველოს
საბავშვო ჟურნალი

საომრად ეშხადება, ჭანგებს ილესაეს და თქვენს მხრესს
მონუედრიბო. რო ვითხართ! სემი კატა დიდი ეშხაკი რამ
არის. ძელომ სოქება: როცა კატა დადის, ჭანგები მამინაც
დამძლეული ხქეს, რომ მიწასე სიარულით არ გაუყვადეს, არ
დუხლენგდესო.

ძელოს კატა სემი ფისოს დედაა. სუთი კნუტი ჭეკანდა,
ორი ვადაუედრეს. რამდენჯერმე ვითხოვე ძელოს: ძელოვან, მე-
ნი ჭირიმე, ერთი კნუტი მე მახუქეთ თქო, მავრამ სულ იძის
მეუბნებოდა: მოიცა ქალო, ვერ ბრძები არიან, აი ცხრა დღეს
უკან თვალს აისყლენ და მერე მუძუს რო მოძორდებიან, ი
ჭრელ კნუტს მენ ვახუქებო.

ეკლა კი სემი ფისო დიდი ვაისარდა. ვიმ, მენ კენცვადე
დედავ, რა ღამისი და ტანად-თვალდა სემი ფისო! ძელოანთ

გ. მ. მ.

დედა კატას ორი ფისო კიდევ ჭეკავს. სეტავ კი ვაუერებიანთ
იძთ თამაშს: დედა-კატა დარბაისლად წეკის, უღავამებ ქემ

იღიძებ, კნუტები კი ისეთი სასწაცილო რამ არიან, სადა კი წინდის გორგდის ისელოებენ, აღარ უსვენებენ: გაიგორებენ და გამოიგორებენ.

არა, მაძილო! მე ჩემი კატა ძრიელ მიუვარს და ჩემ ფონსაც ვუყვარვარ—სადაც წავაღ, თან დაძვეს. ერთი ამის უღვაძებს უუურეთ! შევეხები თუ არა, მაძინათვე კრუტუნს მოჭეება.

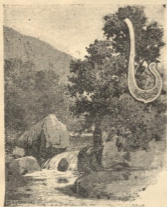
ეს კი ძრიელ მანუხებს, მალომ მითხრა: კატამ მგერე რიგად შეგობრობა არ იცის, თანაც ძრიელ უყვარს თავისუფლება და მანობას, დანავრანს ვერ აიტანსო.

ახლა გენაცვადლე მაძილო, კატის ამბავი რაც ვიცოდი, გავათავე. გთხოვ მაზატო, ცოტა დროც მომცე. მერე იმასაც მოგწერ, სამხეცეში როგორ გადავიცან კატის ნათესაობა.—ლომი, ვეფხი, ლეონარდი და სხვა.

შენა მარიაო.

ა რ მ ა ზ ო ბ ა

აღაც მცხეთის საღვურთი არის, მის ზირდაპირ, არმაზის მთაზე, ჩანს დღესაც ჰატარა საუდარი, რომელსაც წმინდა ნინოს საუდარს ეძახიან. იმ საუდარის ადგილზე ძველად ამართული იყო სამი კერძი, რომელთაც თაყვანს სცემდნენ ქართველები. იმ მთაზე ერთხელ **6** აგვისტოს შესანიშნავი ამბავი მოხდა.

ვი ამბავი მოხდა.

საუცხოვო დილა იყო. მოკრიძელებული ცა ტკბილად დაცქროდა ჩვენს ქვეყანას. არაკვი და მტკვარიც გახარებული მინკრიძელებდნენ ქვემოთკენ. ჰაერში რაღაც სასიამოვნო სუნის ტრიძელებდა. ეველა სიცოცხლეს გრძნობდა! მცხეთასაც თანდათან დაეტყო რაღაც მოძრობა: სადღესასწაულოდ ემზადებოდა. ამ დღეს იყო **ა რ მ ა ზ ო ბ ა**. დილის თერთმეტი საათი რომ შეიქნა, მეტად ახმაურდა ქალაქი: ვაივსო მცხეთა ქართველებით. ზოგი ცხენით იყო, ზოგი — ქვეითად; ეველას უნდოდა დასწრებოდა არმაზობას.

ვაივსა საუვირის სმა. ეს იმის ნიშანი იყო, რომ ძველი არმაზზე მიბრძანდებოდა. მაშინვე მიწედა სმაურობა, ვრი აქეთ-

იქით მიიყვანება. ცოტა ხანს შემდეგ გამოხდნენ შორს მიდრეკილი სიკვები ბობღნით, მწუბორით, ებნით და წინწილით. მუსიკას მოჰყვებოდა უკან მეფის მცველი მხედრობა და შემდეგ—თვითონ მეფე შირიანი. თავზე ეხურა მეფის ძვირფას თვლებით შემკული ოქროს გვირგვინი და ტანზე სამეფო მანტია ეხსა. იჯდა საუცხოვოდ მორთულს თეთრს ცხენზე. მეფის მარჯვნივ, მარცხნივ და უკან მოდიოდა ჯარი. სულ ბოლოს მოჰყვებოდა ამ ზროცესიას ვრი. ვხა, რომელსეჲდაც უნდა გაველო მეფეს, მოფენილი იყო წვანე ტოტებით და კვავილებით.

დაეშვა ზროცესია მტკვრისკენ და გაემართა ხიდისკენ. მიდიოდნენ ჩაფიქრებულები დინჯად, აუქარებლად. გავიდნენ ხიდზე და შემოუტრიალდნენ მტკვრის მარჯვენა ნაპირს. მივიდნენ არაგვამდის. აქ იყო ასაბაღი კაბე, მეტად ფართო და თლილის ქვით მოკებული. აემართა მეფე ამაღლით არმაზზე. მიატანეს თუ არა სადაც კერძები იყვნენ ამართული, კვლად შირქვე დაქმნა და ლოცვას შეუდგა.

მლოცველების წინ იდგა კაცის სახით უხარმხარ ტანის კერძი არმაზი. თვლები ჰქონდა წაცხლის ფერ თვლების და ანათებდა ნაკვერსხალივით; სწილენძის ტანზე ეცვა ოქროს ჯაჭვი; თავზე ეხურა ოქროსვე ჯაჭვიანი ქუდი და ხელში ეჭირა მეტად მოკლეარე ხმალი, რომელიც სამხელის სისწრაფით იცეკოდ, ტრიალებდა აქეთ-იქით.

ერთის სიტყვით, ერთ დანახვაზე, კერძს სახე მეტად შემსარბავი ჰქონდა.

მის მარჯვნივ იყო ამართული ოქროს კერძი გაცი და მარცხნივ—ვურცხლის კერძი გაიმი.

როცა მოილოცა მეფემ და მსხვერპლის შეწირვას შეუდგა, ასტედა საოცარი მბრუნავი ქარი; წამოვიდა ძვეი ღრუბელი; მას მოჰყვებოდა ელვა და ჭექა-ქუხილი. გაუარდა კიდევ სადღაც მახლობლად მესი. გრივადღს ზედ დაერთო სხვილი სეტყვა. კვლად ეს

ისე აირია ერთმანეთში, რომ მეორედ მოსვლა გვეუბნება, რომ ცა მტვრით და ქვიშით აივსო. ვინაშნა და რეტიანებული მეფე და ვინ აქეთ-იქით გარბობდა, თავს ვუშველოთო. სოვი სვეში იმაღლებოდა, სოვი — კლდის ნაზრადში, სოვი — გამოქვბულში. გრივად და სეტყვად სულ მიღუწ-მოღუწა, რაც კი არმაზის მთასე იყო.

როდესაც გრივადი და სეტყვა შედგა, ღრუბელი გაჭქრა და ცამ მოიწმინდა, გამოვიდა მიძალული მეფე და ქართველები, ახალი შესავედრებელი მსხვერპლი შეეწირათ განრისხებულ კერძებისათვის, მაგრამ რა დაინახეს? მათი კერძები დაღუწილი და დამსხვრეული ქვეითკენ მიჭქონდა აგორებულ სვეს! იქ, სადაც წინაღ არმაზის კერძი იდგა, ნახეს დანოქილი ახალგაზდა ქალი, რომელსაც ზირი აღმოსავლეთისკენ ჭქონდა, ხელში ჯვარი ეჭურა და მღუღარე ცრემლით ღოცულობდა, რომ ქართველებს ეცნათ მაცხოვარი, რომელიც ჯვარს ეცვა სვენთვის.

ვინ იყო ეს ქალი?

ეს ქალი იყო წმინდა ნინო.

არ. 1-2.

ნ ა რ ე ვ ი

იაკონელი ბავშვები. საურბღებო ცნობებს იუწყებიან ევროპული ეურნალ-გაზეთები ბავშვების აღზრდის შესახებ იაპონიაში.

სამაგალითო შურეკვლობითა და სინაზით თურმე ეპურობიან იაპონელ მშობლები შატარებს; ვერასოდეს ღანძღვან მათგან ვერ გაიგონებს ადამიანი, არც დასჯა იციან ბავშვებისა. აღფრსი, მოვლა ერთგული და სსეა-დასსეა დღესასწაულებში მონაწილეობის მიღება, აი, რა ართობს შაწია იაპონელებსაო. სამაგიეროდ თითონაც დიდად გულშეკარდნილები არიან თურმე მშობლებსე, მუდამ უგონებენ, ასიამოვნებენ, შაწია მძებსა და დებსაც დიდის ეურბღებით ეპურობიან.

მოგ საურების სიტყვით, მშეენიერი, დამოუკიდებელი სსეა-სეულება თურმე აქეთ იაპონელ ბავშვებსა და თავის კართობაც სამაგალითოდ იციან. ხშირად შესუდებით ქუხებში, რომ ბავშვები ერთმანეთს კორგოჭელებით სიარულში ექიმებიან, ან შატარა ბრინჯის წისქვილებს აბრუნებენ და ბამბუკის ქაღალდის გველებს აფრენენ ჰაერში. ეგ არის მსოლოდ, მეტად კონიურები და დამოუკიდებლები მოსწანან, შატარა კაცებსა და დედაკაცებს მოგატანებენ.

ასევე კონიურულად თურმე ეპურობიან სწავლასაც. ვერ ნახავთ იაპონელ მასწავლებელს, რომ მოწაფეების უწესობას

ან ცელქობას უჩიოდეს. საღამოობით კიდევ ვეღარ იანჯარებდნენ. სასლიდან ერთგვარი წენარი სუსუნია იმის: იცოდეთ, შაძის ბავშვები იანჯარის დიდებულ წინასწარმეტყველებას, ბუდას, მოძღვრებას ისეპირებენ ღექსად.

უფროსები დიდის ურბანდებით ეპურობიან ჰატარებს და სცდილობენ თავისი გონიერი და სასწრაფო ბავშვები გაართონ და გააძინარულონ როგორმე: დარიბებს მუდამ სასეირნოდ დაჭეავთ, დღესასწაული რამ იქნება თუ წარმოდგენა, სულ ერთია; მდიდრები კიდევ თვითონ უძარბავენ ბავშვებს წარმოდგენებსა და საბავშვო კრებებს, რომ უკვლავ გაერთნენ, იმხარულონ. შესანიშნავია, რომ ამ დროს ჰატარები უთუოდ დიდებს ჰბამავენ და სცდილობენ, ეველგან გონიერული რამ ასრი შეიტანონ. შესვედრის უძალევი თავს უკვრენ და საღამოს ამღვებენ ერთმანეთს; მერმე წაითა და შაქრის ჰურებით უძანინძიდებიან დართულს ჰატარებს, შემდეგ-კი თვითონ წარმოდგენაც იწუება. სცენასუდ, მკაღლითად, ექიმი გამოდის და ავად-მოყოფს უგლის, ან ქორწილსა და მიცვალებულის დასაფლავებებს ადგენენ და სს. სტუმრების დაშლის წინ კიდევ შესთავაზებენ მანძინძლები ტებილეულობასა და თუ აღარ უნდათ შეტე, თავის საღამოს (კომონოს) განიერ სასელოებში აღაგებენ და შინ მიაქვთ, რადგან არ-მიღება მუნამღვენიცა დიდად სასწრაფისად აქვთ მიღებული.

სახალისო სამუშაო და გასართობი

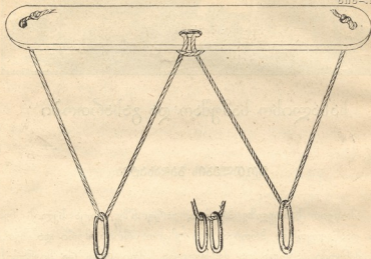
ფოთლეზის გადახატვა

მოწვივით სახალისო ჰრობკა, კარტონზე ცოტა სელის სუ-
თი დახვეუთ და ჰრობკა შედ უსვით. როცა მური და სუთი
ერთმანეთში აირეკვ და შესქელდება, მოიტანეთ რა მცენარის
ფოთლიც კინდათ, დაბდეთ შელებილ ქაღალდს ქვედა ჰირით
და დაჭირეთ სელი. როცა ფოთლის საღებავი მოედება, გა-
დაიტანეთ წმინდა ქაღალდზე, დაბდვით, სევიდან დაბდარეთ
საშრობი ქაღალდი და დაჭირეთ სევიდან ძაგრად სელი;
შემდეგ აიღებთ ფოთლის და ქაღალდზე დარჩება ფოთლის
ნახატი.

გ ა მ ო ც ა ნ ე ბ ი

დედსაც ვუწამო, შვილსაც ვსვამო,
ორივე ვკმრთელია;
დედა ახალი სვობია,
შვილი—რაც უფრო ძველია.

აკაკია.

ჩინური სსსწორი

აიღეთ ნაფოტი, გახვრიტეთ სამ ადგილას: შუაში და ორი
 იქით-აქეთ თაუში. შუა ადგილას გაუყარეთ ძაფი, როგორც
 აქ არის გამოხატული. მერე ძაფის ორივე თავებსუდ ჩა-
 მოჭკიდეთ თითო ბეჭედი, ან უბრალო რგოლი და ძაფის თავ-
 ვები ძაგრად გამოანსკვეთ, როცა გაუყაროთ ნაფოტის თავებ-
 ში. აბა, ისე მოახერხეთ, რომ არც კვანში გახსნათ, არც ძაფი
 გახსწევიტოთ და ერთი რგოლი სსსწორისა შეორესთან შეა-
 ერთოთ, როგორც შეარე სურათსეა ნახევნები.

ზატარა მკითხველის წერილები

ბავშვთა „ნაკადულის“ რედაქციის.

ჩვენ გასეთი მოგვდის. დედა კითხულობდა. ძრიელ შეწუხდა, მერე გვითხრა: იცით შვილებო, ჩვენი სასკოლოვანი ზოგტი აკაკი, თქვენ რო გიუვართ, ის ძრიელ ზუად გამხდარაო. მკობდ დაგვადონა ამ ამბავმა. როცა ულოცულობთ, ღმერთო დედა გვიცოცხლე, მამა გვიცოცხლე, აკაკი მოგვირჩინე, ასე ვუხვეწებით ღმერთს.

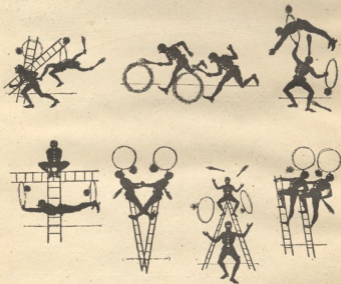
აკაკის ლექსები ძრიელ ხალისიანად ვისწავლეთ სენიარად; ძრიელ გვინარინ, როცა დედა კითხულობს.

სათამაშოების სასყიდლად მამამ იმ დღეს სუთი მანეთი გვაჩუქა. ჩვენ არ გვინდა სათამაშოები: ეს ფული აკურ

განხელით, ჰატანა „ნაკადული“ — ხუენს სავარდელს
 „მურცხალი“ და „გახლესული“ რო დასწერა, გთხოვთ ამ
 ფულით თაიგული მიბრთვათ.

თქვენი მეგობარი შიპ
 თქვენი მეგობარი ვაბო

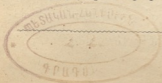

გამოცანების ახსნა:

პირველ ნომერში მოთავსებული გამოცანა არის **წიგნი**.

გამომცემელი კნ. ნ. ე. ქობულაშვილისა.

რედაქტორები { კნ. ე. კრასთავისა.
 ნ. ზურაბიშვილისა.

35/59

საქმაწვილო ჟურნალი

„ნაკადული“

◆ სურათებით ◆

მეორე წლოვან და მოზრდილ ყრმათათვის.

თვეში სამი წიკნი: ორი მცირე წლოვანთათვის და ერთი მოზრდილთათვის

პედაგოგიურ ფურცლის დამატებით.

წელიწადი იანვარიშემა 1-ლ ნომერშიდან 1-ლ ნომერამდე.

ჟურნალის ფასი:

ერთად ორივე გამოცემა ღირს წელიწადში 5 მან., ცალ-ცალკე 3 მან.
ნახევარის წლით ორივე გამოცემა—2 მ. 50 კ., ცალ-ცალკე—
1 მ. 50 კ.; სელის მომწერს შეუძლიან თვეში თითო მანეთი შე-
შობიანოს. ფასი თითო ნომრისა: მოზრდილთა ჟურნალი—25 კ.,
მცირე ურმათა—15 კ.

რედაქცია იმყოფება ალექსანდროვის ქუჩაზე, № 5, სახლი
პაპოვისა, სადგომი მარია ივანეს ასულის დემურისი.

ხელის მოწერა მიიღება:

რედაქციაში, წერაკითხვის გამავრც. საზოგ. კანცელარიაში და
ჟურნალის აგენტებთან.

ფოსტის ადრესი: Тифлисъ, редакция журнала „НАКАДУЛИ“

გამომცემელი კნ. ნ. კ. ქობულაშვილისა.

რედაქტორები { კნ. კ. კრასთავისა.
ნ. ზურაბაშვილისა.